Ч. 84. Второк 17 (30) цьвітня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

†

Впреосьв. Ісаак Ісакович

вірмено-католицкий архієпископ у Львові, упокоїв ся нині перед полуднем по короткій недузі на удар серця.

Покійний архипастир, котрого житє було повне великих хоч тихих добрих діл, великої любви і жертв та милосердія — тїшив ся загальним поважанєм і любовію у всїх без огляду на народність і релїґію. Своїм житєм давав бл. п. архієпископ взорець християнина. Не бажав нічого для себе, а лиш всього для других, для потребуючих, для бідних. Як правдивий пастир добрий, не знав ріжниці між людьми, для єго серця були всї рівні, всїх рівно любив і кождий находив у него пораду, прощенє і потїху. Єго діяльність можна назвати правдиво апостольскою, а своєю знаменитою вимовою умів дібрати ся до серця всїх, найвисших як і найнисших. Тому полишив по собі щирий і правдивий жаль не лише між своїми вірними, котрі втратили в нім найлїпшого архипастиря, але й у всїх инших горожанах цілого краю всїх народностий і віроісповідань, до котрих покійний відносив ся за житя все з вирозумілостию і любовію.

Покійний архієпископ уродив ся 1824 р. в Лисци коло Станиславова і походить з давної шляхотскої вірменьскої родини. Школи кінчив в Станиславові і у Львові. В р. 1848 висьвятив ся і відтак довший час, бо 14 лїт, трудив ся як сотрудник в Тисьменици і Станиславові. В р. 1862 одержав приход в Сучаві і хоч лише два роки там перебував, зробив богато, приєднуючи для католицкої церкви назад тих, котрі були відпали від неї задля ереси. Вже в 1865 році повернув до Станиславова і трудив ся там цілих 17 лїт як парох, полишивши по собі тревалі памятки заложенєм станиславівскої каси щадничої, бурси для учеників і богато инших пожиточних діл.

По смерти вірменьского архієпископа Ромашкана в січни 1882 року, вибрала єго капітула однодушно архієпископом. Є. Вел. Цїсар вибір затвердив дня 19 марта згаданого року, а дня 27 серпня відбуло ся посьвяченє єго на архієпископа, котрого довершив бл. п. кардинал і епископ краківский Альбин Дунаєвский. Від того часу трудив ся неутомимо у Львові, був членом почетним майже всїх робітничих товариств львівских і членом надзираючих рад в кількох товариствах.

В році 1886 був іменований пралатом сьв. Отця і ґрафом римским, в р. 1890 одержав від Є. Вел. Цїсаря титул тайного радника, а в 1898 р. ордер Зелїзної корони І. кляси.

Єго труд неутомимий і любов та праведність, приєднали єму серця всїх, і тому коли в 1898 році обходив свій 50-лїтний ювилей сьвященьства, то торжество випало дуже величаво.

У Русинів тїшив ся Покійник поважанєм і симпатиєю задля своєї вирозумілости і згідливої діяльности.

Вічна єму память!

Вісти політичні.

(Моравске віче в справі каналів. — З парляменту — Нова економічна політика Анґлії. — Війна в полудневій Африці.)

Вчера відбуло ся моравске віче, в справі водних доріг, при численній участи заступників міністерств, міст, торговельних палат і сіл. Предсїдатель віча, Просковец, висказав подяку Цїсареви і правительству за внесенє каналового предложення, супротив котрого всї народи Австриї стають побіч себе як братя. Бесїдник бажав би, аби безпроволочно розпочато роботи. Свою бесїду закінчив Просковец окликом в честь Цїсаря. Менґер підносив рівнож в тій справі заслуги президента міністрів і міністра торговлї. Ту часть бесїди приняли зібрані грімкими оплесками. Кількох бесїдників обговорювало економічне значінє трох частий каналів, котрі мають вести через Мораву. Остаточно віче приняло резолюцию, в котрій висказує своє вдоволенє, що насамперед намірено будовати канал Дунай-Морава-Одра. Дальше домагає ся, аби по як найскоршім полагодженю технічних справ, приступлено сейчас до будови і безпроволочно получено канал Дунай—Одра з Перерова на Оломунець з одної сторони з Лабою з другої з Вислою. Вкінци віче вислало телєґраму до Цїсаря з подякою за предложенє.

Sonn und Montags Ztg. доносить, що помимо послїдних парляментарних трудностий, єсть

ДОМАШНИЙ ПРИЯТЕЛЬ.

(З нїмецкого — Германа Судермана.

...Отож тепер, славити Бога, можу з вами, дорога пані, знов побалакати в отсїм любім кутику. Господарска метушня утихла, і у вас єсть наконець хвилина часу і для мене.

Ох, ті Різдвяні сьвята! Певне якийсь дух злосливий умисне вигадав той празник, щоби нас старих кавалєрів дразнити і виставляти перед очима в усїй наготї марного нашого безхатного істнованя. Те, що для других є жерелом радощів, для нас є мукою. Знаю, знаю; не всї з нас одинокі. І для нас блисне промінь того щастя, що на нїм основує ся тайна сьвяточних, радістних поривів, але ту чисту радість затроює нам або іронія против себе самих, або зїдлива туга, котру слїд би назвати ностальґією за власним родинним гнїздом.

Питаєте, длячого не прийшов злекшити своє серце перед вами? У вас душа більше милосердна, ніж дасть ся сказати, і ви ширите д..ко. а себе потїху в такій самій обильній мірі, в якій инші окружають ся жертвами своєї зальотної злосливости. Однак моя справа має також свою слабу сторону. На третий ..еник ви прислали менї, удатно відчуваючи стан моєї душі, прегарні повістки Шпайдля про „Одиноких воробців“. Знаєте, який я там найшов висказ? „Правдивий кавалєр не хоче потїшати ся; він нещасливий і хоче найти розкіш в тім, що піддасть ся тому нещастю“. Окрім „одинокого воробця“, котрого Шпайдель вірно зображає, є еще инший рід старого кавалєра; се „домашний приятель“. У мене на думці не той по ремеслу отрійник родинного щастя, в очах котрого повзуть облудні змії тоді, коли займає вигідне місце при родиннім огнищу. Говорю про того доброго дядька, колишного шкільного товариша батькового, про того, що розкішні ангелятка на колїнах гойдає, а матери читає голосно фейлєтон з ґазети, опускаючи старанно неприличні уступи.

Знаю людий, що цїлий вік свій переживають серед чужої родини, котра обдаровує їх приязнию; людий, що без жадоб і без бажань походжають на загородских прогульках поруч гарної женщини, котру обожають.

Не вірите? А, то ті слова „без жадоб і без бажань“ визивають вашу невіру? Може й по вашій сторонї правда. На днї найлагіднїйшого навіть серця криє ся иноді жадоба, але можете бути певні, закована в безпечні ланцухи.

Розкажу вам розмову, яку одної поворічної ночи вели два старі, добре старі друзяки. Яким чином я дізнав ся про ту розмову, се вже моя тайна. Задержіть єї в тайні й ви. Можна зачати?

Виставте собі, високий по старосьвітски умебльований покій, понуро осьвітлений надто вже якою звислою лямпою, котру прислонює зелена умбра—лямпа така, якої уживали наші родичі ще в ері земного олію. Проминє сьвітла спливає ся на круглий біло накритий стіл, заставлений останками поворічного пиру; по середині скатерти видні плями зі скапуючих капель оливи.

В тїни, куди умбра не допускає сьвітла, сидять два старці, наче спорохнавілі руїни давно минулих часів, оба дряхлі і згорблені, зі смутним, тупим старечим поглядом. Один з них, господар дому, давний войсковик, як можна з разу думати по сильно обтяпелій хустці на шиї, остро закінчених підголених вусах і марсово зсуненних бровах, держить ся обіруч за дручок фотелю на колїсцятах, в котрім відпочиває. Сидить зовсїм непорушний і лише вилиці за кождим порухом щоки невинно, то підносять ся в гору, то спадають до долу. Єго товариш сидить побіч на софі. Се високий, худий старець, з широким, мислячим черепом, осадженим на тонких плечах; з довгої, дотлїваючої люльки пускає ледви замітні хмаринки диму. В тисячах морщин єго худої подоби, обрамованої вінком снїжних пучків волося, криє ся тихий мягкий усьміх, який появляє ся на старечих лицях лише в пору глубокого спокою, що єго родить повна резиґнация.

Они мовчали оба. Серед глухої тишини можна було лише відрізнити шкварчанє палючого ся олію і млявкіт тютюнового соку. В глубині темного тла стїнний годинник видзвонив хрипливим зойком одинацяту годину.

— В сю пору приготовляла звичайно пуни, — сказав старець з мислячою головою. Єго голос звучав мягко і трохи дрожав.

— Так, так, в сю пору — відповів другий. — Той єго слів був сухий, наче відбивав ся в нїм голос давної команди.

— Нїколи я не виображав собі, щоби

надія на дальше полагоджуванє справ в раді державній. В найблизшім часї вийде до палати буджетова провізория, котра без сумніву перейде без перепон. Мимо того треба бути приготовленим на борбу між клерикалами а Шенерериянцями, бо клерикали не стерплять більше напастий на релігію і католицку церков. Закон інвестиційний прийде аж на осінь під наради.

З Англії надійшла сего тижня сензацийна вість, що тамошнє правительство має предложити проєкт закона для наложеня мита довозового на цукор і вивозового на уголь. Ще недавно нїхто не повірив би був в можливість такої зміни в системі англійскої господарки, що правительство носить ся з гадкою заведеня деяких мит для покритя міліонових коштів трансвальської війни, то припускано що найбільше можливість висшого оподаткованя горівки. Система свобідної торговлї так увійшла в кров і кости Англійців, що здавало ся, що наложенє мита на артикул загальної і доконечної консумциї, як цукор, може викликати грізні манїфестациї, а навіть уличні заворушеня. Але під вражінєм величезних страт на поли трансвальскої війни та непевности висліду сеї війни, опозиция замовкла. Анї один голос не запротестував против наложеня мита на цукор. То єсть переворот в економічних поглядах що-до тих основ які до тепер уважано ненарушимими. В Англії поволи переходить від засади свобідної торговлї до системи охоронних мит. Тож само собою накидає ся, що і другі европейскі держави підуть за тим прикладом при відновленю торговельних трактатів, яке небавом має наступити. То може потягнути за собою величезні зміни на економічнім, а навіть і на політичнім поли.

З полудневої Африки доносить ґенерал Кіченер про цілі юрби полонників, яких мав забрати, а тимчасом з листів англійских вояків, оголошуваних в дневниках, виходить, що Англійці програли навіть кілька отвертих битв з Бурами і терплять величезні шкоди від безнастанних нападів, засідок і рабунків Бурів. Полонники Кіченера то бурскі жінки і діти, яких він з сільских фарм велів позганяти до міст, щоби там вимирали з голоду. Льондонські дневники доносять, що Бота, Делярей та инші знамениті команданти Бурів одержали повідомленє від Кіченера, що він готов приняти їх з кінцем сего тижня під виразним застереженєм, щоби не піднощено справи самостійности бурских републик і амнестиї. В Льондоні мають надію що-до наслідків сего кроку, що всї вожди, крім Девета, приймуть візванє Кіченера. Англійці стараються позискати собі Бурів приреченєм, що ненависний їм ґубернатор Мільнер має покинути полудневу Африку. Однак можна сумнївати ся, чи за сї уступки Бури зречуть ся свого права до независимости.

Справозданє

Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер" за рік 1900.

(Конець).

Цїнних паперів було з попередного року 220 штук ном. варт. 463.500 кор.; докуплено 25 штук ном. варт. 80.700 кор.; вильосовано 2 штуки ном. варт. 400 кор.; прибуло 23 штук — 80.300 кор. Стан всїх цїнних паперів: 243 штук ном. варт. 543.800 кор. а іменно: 187.300 К. фонду загального, 324.600 К. фонду резервового і 31.900 К. фонду емеритального. Вартість всїх паперів після курсу 31/12 1900 виносить 515.358 К. 35 сот.

Залеглости у аґентів виносили 98.165 К. 23 сот. (у 707 аґентів, отже пересїчно около 139 К. на одного аґента); в р. 1900 заплатили аґенти решту залеглостий з р. 1899 і на рахунок премій 1900 року 781.094 К. 24 сот.; в попереднім роцї заплачено тілько 690.946 К. 88 сот. отже сего року більше о 90.147 К. 36 сот., в виду чого вплати премій можна назвати нормальними.

Надвижка біляйсова: позісталість з надвижки року попередного через сплату вильосованих 280 листів удїлових фонду основного в сумі 56.000 К.; зиск з року біжучого 40.992 К. — разом 96.995 К.

Що-до ужитя надвижки в квотї 96.995 К. рішила Рада надзираюча поставити Сьвітлому Зборови слїдуючі внески по мисли статута: а) до фонду резервового придїлити в мисли §. 69 уст. 7 статута 8200 К. т. є. 20% від надвижки з р. 1900 К. 40.995; б) на опроцентованє листів удїлових фонду основного по мисли арт. IV. постанов впроваджаючих до статута 690 К., т. є. по 6% від 16.000 К. фонду основного: в) на сплату 80 остальних листів удїлових фонду основного по мисли арт. IV. постанов впроваджаючих до статута 16.000 К.; г) на звороти для членів по мисли §. 46 стат. в висоті 8% від премії 61.735 К.; д) на винагороду вибраних з Ради 2 директорів і 2 заступників директорів по мисли §. 105 стат. 5600 К.; е) на винагороду членів Комісиї ревізийної по мисли §. 109 стат. 300 К.; ж) решту перенести на рахунок слїдуючого року 4200 К. — разом 96.995 К.

Наконець висказуємо щиру подяку Впр. Ординариятам за ласкаву опіку і припорученє нашого Товариства всїм вірним, нашим Делеґатам з поміж Веч. Духовеньства, сьвітскої інтелїґенциї і сьвітлих селян, за численні прислуги через нагляд і контролю над нашими інтересами в краю, — Поважаним Редакциям руских часописий, за їх прихильне становище і приют для наших справ, нашим дїяльним Аґентам за їх ревну дїяльність і поміч, і всїм нашим приклонникам, що чим раз висше двигають народови рускому свою народну інституцию.

Заразом просимо всїх також і на будуче підпирати щиро інтереси нашого Товариства.

Львів, в цьвітни 1901.

Дирекция.

Новинки.

Львів дня 29 го цьвітня 1901.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував контрольора в фабрицї тютюну в Ягольници Жиґм. Яклиньского управителем уряду закупна тютюну в Борщеві.

— **З аепархії львівскої.** Завідательства одержали оо.. Мих. Гаврилюк з Ілова в Стільску, Волод

так смутно могло бути без неї — говорив дальше перший.

Господар кивнув головою і жвякав дальше щоками.

— Сорок чотири рази приготовляла нам новорічний пунш.

— Еге! — Сорок чотири роки мешкаю вже в Берлинї, і як раз тілько лїт вяже тебе з нами приязнь — відповів старий вояк.

— Тамтого року в сю пору було нам тутки так весело. Сиділа ось тут у фотели й перувала білє для найстаршого Павла; квапилась дуже, казала, що до 12-ої мусить бути робота готова. І так було справдї. Відтак ми пили пунш і говорили про смерть. В два місяцї після того винесли з відти її тіло. Знаєш, я написав спору книжку про безсмертність ідеї. Нїколи ти не міг погодити ся з висловленими в нїй поглядами. І я з нею вже опісля був у незгодї, від коли твоя жінка умерла. Цїлий мій сьвітогляд не варт сегодня зломаного гроша.

— Так єсть, добра була женщина, — сказав чоловік небіжки. — Так пильно дбала про мене; коли я рано перед пятою виходив на службу, вставала завсїгди вчаснїйше, щоби приладити менї сніданє. Непеоречно, і у неї були хиби. Як уже вдала ся з тобою в фільософованє, то кінця тому не було.

— Ти не розумів її нїколи, — замурчав худий старець. Кути губ тремтїли в него невидержною горестю, але зір, що почивав довго на приятелю, мав лагідний і сумний вираз, наче десь так у глубинї крило ся потайне почутє вини.

По хвили мовчаня він знов зачав:

— Я повинен вчинити тобі одно признанє; оно троїть мене вже давно і я нїяк не міг би его взяти з собою до гробу.

— Слухаю, говори отверто — сказав господар — і сягнув по довгу люльку, оперту до крісла.

— Колись, давно вже тому, межи мною а твоєю жінкою зайшло.... щось...

Господар випустив люльку і глянув на приятеля широкими очима.

— Не жартуй, докторе — сказав по хвили.

— Говорю одну гірку правду, друже. Носив я з собою ту тайну більше сорока лїт і тепер наконець прийшла пора, щоби ми ту справу межи собою вирівнали.

— Чи хочеш сказати, що небіжка... обманювала мене?....

— Стидай ся, товаришу, — сказав домашний приятель з лагідним смутним усьміхом.

Старий вояк забурчав під носом і знов закурив кинену люльку.

— Була чиста, як ангел. Провинили ся ми оба, ти і я. Послухай мене. Лїт тому сорок чотири, ти яко капітан був відкомандований у Берлин, а я був тогдї доцентом унїверситету. Що у тебе була тодї вітренна натура, се ти знаєш найлїпше.

Господар хрюкнув і тремтячою рукою підкрутив острого вуса.

— Тямиш акторку, котрої великі чорні очи і білі зуби робили на тобі сильне вражінє...

— Чи тямлю? говориш про Бянку, — а звялий усьміх перемигнув по его пережитій подобі. — Як она тими зубками уміла кусати... як кусати...

— Обманював єси жінку й она те чула. Однак мовчала й затаїла в собі своє горе. Ти не спостеріг сего, але я спостеріг. Була се перша женщина, котру я пізнав по смерти моєї матери. Наче провідна зьвізда она увійшла на дорогу мого житя і як на звізду я дивив ся на неї. Я здобув ся на відвагу, щоби спитати, яка причина її смутку. Она усьміхнула ся і відповіла, що це не зовсім чує ся здорова, бо пригадуєш собі, саме недавно тодї народив ся твій Павло. Тимчасом надійшла новорічна ніч...

Сегодня тому сорок три роки. Коло осьмої години я прийшов до вас як звичайно. Она шила, я читав їй голосно. Ми обоє дожидали тебе. Година минала за годиною, а ти не приходив. Я видів, як она непокоїла ся, як не могла побороти дрожи. З нею разом дрожав і я. Менї добре було звістно, де ти був і я боявся, що в обіймах другої забудеш про те, що з кождою хвилею зближає ся північ. Твоя жінка перестала шити, я покинув читати. Страшлива мовчанка заваготіла над нами. Тогдї я помітив, що поволи на її повіках блиснула сльоза й упала на роботу. Зворушений, я хотів вийти і привести тебе. Все одно було менї — вирвати тебе силоміць із обіим тої женщини. Але в ту саму хвилю й она схопила ся з місця.... з сего самого місця, що на нїм тепер сиджу.

— Куди йдете? — закликала. — Невисказана тревога виразила ся в її чертах...

— Провести вашого мужа, — відказав я.

— Ах, про Біг — крикнула з переляком — лишіть ся бодай ви при менї, бодай ви не покидайте мене.

І кинула ся до мене, поклала свої руки на мої плечі, а залите слїзми лице укрила на моїх грудях. Я дрожав на цїлім тїлї; нїколи ще женщина не була так близько при мнї. Я переміг себе однако і сказав кілька слів потіхи... она так дуже тої потїхи потребувала! Швидко після того ти прийшов. Та ти не бачив мого поміщаня; твої лиця горіли, в очах виражалось упоєнє й утома розпусти.

З тої пори зайшла в менї зміна, котра жахала мене. Я чув її мягкі рамена на моїй шиї, пив запах її волося; звізда зсунула ся тогдї з неба, а за те стояла перед моїм повним жадоби поглядом гарна, дишуча любовю женщина. Я лаяв себе, як злодія й обманця, а щоби перед совістию хоч трохи очистити ся, я зважив ся розділити тебе з любовницею. На

Левицкий зі Стрийки в Чижкові і Мих. Олексишин з Дроговижа в Суховоли. — О. Ник. Любінецкий візваний до канонїчної інституциї на Чесники. — Презенту на парохію в Суховоли одержав о. Мих. Олексишин.

— З Перемишля. Артистично-технїчна секция львівского „Українсько-руского драматичного товариства ім. Івана Котляревского" відограє в недїлю дня 5-го мая с. р. в сали „Сокола" в Перемишли комедию в 4дїях Григория Цеглиньского п. з.: „Соколики". Цїни місць: Льожа 8 К., фотель 2 К. 40 с., крісло першорядне до 80 числа 2 К., крісло другорядне 1 К. 60 с., місце нумероване на бальконї 1 К. 20 с., партер 40 с. Білетів можна дістати в „Народній Торговли", а в день представлення від 6-ої години при касї. Початок представлення точно о 7-ій годинї вечером.

— Доля еміґрантів. З Озерян, бучацкого повіта, доносять: Від нас виїхали дві родини до Босни. Одна родина вже вернулась та сидить тепер в комірнім, бо своє (хату, огород і кусень поля) попродала перед виїздом, а гроші минули ся. Друга родина писала, що також вернулась би, але не має на дорогу, та просить знакомих присилати на поворот.

— Нова зелїзниця. Доносять, що утворило ся товариство для будови зелїзницї з Борислава до Трускавця. Довжина лїнїї виносить 7 клм., а кошт не перевисшає суми пів мілїона корон. Будова тої зелїзницї розпічне ся сейчас по поладженю передвступних формальностий.

— Страшна катастрофа настала дня 25-го с. м. по полудни в Ґрісгаймі коло Франкфурта в хемічній фабрицї „Електрон". Около 4-ої години того дня роздали ся раз-по-раз два страшенні гуки як би від грому, так сильні, що аж у Франкфуртї було їх чути, а вслїд за тим підняла ся величезна хмара диму. О скілько доси знати, то в наслїдок якогось малого огню в тім льокалю фабрики, де роблено гранати і де лежало 18 рур, з котрих кожда була наповнена 100 кільограмами вибухової матерії, настали два вибухи пікринового квасу, в наслїдок чого більша часть величезної фабрики станула в огни і займили ся або вилетїли у воздух сусїдні будинки. О якімсь гашеню або ратованю не було й бесїди, позаяк в самій місцевости настав переполох а пізнїйше навіть урядово наказано людем втїкати, бо була обава, щоби не займив ся резервоар, в котрім містить ся 500.000 лїтрів бензини. Доси ще експльозия не наступила. О скілько можна було доси сконстатувати, згинуло при сїй катастрофі 15 людий, а 60 єсть тяжко покалїчених. Товариство акцийне потерпіло доси 5 мілїонів марок шкоди, але єсть асекуроване в 20 товариствах асекурацийних. — З Франкфурту доносять, що після урядового справоздання знайдено до дня 27 с. м. лиш 15 трупів, а число тяжко і легко покалїчених дійшло до 150. Дальшого вибуху доси не було, але небезпечність все ще не минула.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Берлин 29 цьвітня. Цїсар Вільгельм прибуде з початком мая до Штрасбурга і при тій нагоді знесе там виїмкові закони.

Петербург 29 цьвітня. Французкий мінїстер Делькассе вручив наслїдникови престола Вел. Кн. Михайлови відзнаки ордеру почетної леґії. В суботу вечером відїхав Делькассе до Парижа.

Пекін 29 цьвітня. Поїзд зелїзничий на шляху Пекін-Тієнтсін вискочив з шин коло стациї Льофа. Погибло 11 Хінців, а двох Американців і 40 Хінців єсть ранених.

Рим 29 цьвітня. Italia доносить, що поголоски о минимім уступленю кардинала Рамполї хибні. Кардинал буде дальше секретарем папи.

Задар 29 цьвітня. Президент мінїстрів французких Вальдек-Руссо прибув вчера разом з женою до Сплїту і оглядав місто. Вчера рано відїхав до Дубровника.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1900 після середно-европ. год.

З і Львова

посп	особ	відходить
		День
	6·25	До Лявочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева. Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лявочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до [illegible]
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берня, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руской
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5 55		„ Чернівцїв
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
2·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

щасте було у мене дещо грошиї. Бянка задоволила ся відчїпним, що я їй жертвував і...

— А, до сто чортів — перебив оповіданє старий приятель — отже то ти сему винен, що Бянка прислала менї той чутливий лист з прощанєм, в котрім заявила, що з роздертим серцем мусить врпечи ся моєї любови.

— Так, я тому винен. Але дозволь менї говорити дальше. Вірив я, що грішми куплю собі спокій, та помилив ся. Що-раз наглїйше бурили ся дикі мисли менї в мозку. Я загребав ся в працях. Тодї саме я поклав собі в голові написати „Безсмертність ідеї". Та всї мої намоги були даремні. Спокою я не міг запобігти. І так минув цїлий рік і надійшла нова сильвестрова ніч. Знов сидїв я з нею на тім самім, що й тогід, місци. Ти був, правда, дома, але спав у прибочній компатї. Веселий обід в касинї утомив тебе й заколисав до сну. І коли так ми при собі сидїли й мої очи почивали на єї блїдих лицях, обгорнули мене торічні спомини з неповоротною силою. Ще один, одинокий раз, я забаг почути єї голову на моїй груди, ще один раз хотів зложити на нїй останний поцїлуй... а відтак згинути. Наші погляди случайно стрітили ся. Здавало ся менї, що в єї очах блиснуло щось нїби потайний призвіл. У мене вже не стало сили приказувати собі, я впав до єї ніг і схилив горючі лиця на єї лоно.

Може ледви дві секунди я оставав так без руху, коли почув, що єї холодна рука доторкнула ся мого чола й я почув мягкий, лагідний голос:

— Будь мужний, дорогий друже.

Так і є! будь мужний! Не вільно обманювати приятеля, котрий з такою довірливостю заснув саме через двері. Я схопив ся і змішаним зором водив навкруги. Она взяла книжку зі стола й подала менї.

Я зрозумів, чого она хотїла, й отворив де-небудь книжку й зачав читати. Що читав, не знаю, букви скакали менї перед очима. Але поволи втихала буря в души і коли видзвонила дванайцята, а ти з заспаними очима прийшов взяти участь в желанях, менї здавало ся, нїби далеко поза мною була вже десь та хвиля грішного забутя в давно бувалій минувшинї.

З того дня я був спокійнїйший. Бачив, що моє чутє не найшло у неї взаїмности та й що нїчого иншого не можу сподївати ся опріч співчутя. Лїта минали, дїти ваші виросли й заснували власні родинні огнища. Ми троє дуже постарїли ся. Ти закинув розгульне житє, вирік ся инших женщин і жив лише для неї одної, зовсїм так само, як і я. Я не міг перестати любити єї, але моя любов приймила инші форми, відопхнула від себе земні жадоби й замінила ся в спільність душ. Ти сьміяв ся часто, коли чув, як ми фільософували в двійку. Коли-б однако причував, як душа моя спливала ся тодї з душею в одну гармонійну цїлість, то мусїв би бути дуже заздрісним. Тепер она умерла. Ми два може бути підемо за нею вже перед кінцем року, що тепер почав ся; отже найвисша пора виявити тобі тайну і сказати: товаришу, я провинив ся против тебе колись дуже тяжко... прости менї...

І кажучи те, витяг до приятеля руку. Але тон відповіди був різкий:

— Ах, дїтвачість! Що тут прощати; о тім, з чого сего дня сповідаєш ся, я знав давно. Розповіла менї сама перед сорокома лїтами. Отже тепер радше скажу тобі, длячого так пристрастно аж до самої пізної старости я шукав женщин поза домом; я знав від неї, що ти був одинока любов єї житя.

Домашний приятель остовпілим зором глядів перед себе мовчки... хриплий годинник видзвонював торкітливо дванайцяту годину.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телєфона число 569)